

aspecte alegre, vibrant, juvenívol. La cobla tocava cara al mar i les notes s'escampaven sobre les onades que arriassava un fresquet vent fòra; les colles ballaven fins a la mateixa barana, ran de l'aigua, sota un sol esplendorós; tota la amplària del golf, desde Norfeu fins a Montgó, era d'un blau intens que la vista hi quedava abstreta i no s'en podien moure els ulls; una barca venia de llevant, un bot passava molt prop, un canot navegava cap a la Clota; uns gavians volaven amunt i després planejaven mandrosament sense bellugar les ales.

Tot l'ambient era un ressó del ritme joíós de les sardanes.

Les colles em deixaven embadalit, formaven un mostrari complet de tipus i de vestimentes; uns balladors eren nois i noies, braços enlaire rient; altres eren homes d'edat, seriosos, com en un acte religiós; parelles que dansaven abstrètes mentres comptaven i repartien; nens i nenes que feien les seves rotllanes com aquell qui res, alguns mastegant xiclet; ací un vell, a la ma una donzella molt bonica, a seguit un noi gras, al costat un de sec amb llarga cabellera, més enllà un de baix camacurt, més ençà una noia morena riallera.

La música, la cobla, els balladors,... tot el passeig esclatava de peus puntejant i de mans enllaçades. El mar, les barques, les roques,... tots els elements de la marina formaven el marc d'un quadre incomparable.

Si, aquella pintura que anys enrera creava en la imaginació com un símbol destacat per recordar la seva Escala, ara la tenia al davant, de veritat, cor-prenedora. Sí, aquí estava real, viu, palpitant, el quadre dels meus somnis d'anyorança...

El mar, sardanes; sardanes, el mar... L'ESCALA!!

Quan marxi definitivament, sense el llum del bot que m'indiqui el lloc de la millor estada, sense les aigües cal-moses o amb tràngol que senyalen els camins a seguir, mancat de les ales de la imaginació que fan volar sobre la crua realitat, aleshores vindran als meus llavis en forma de pregària els versos de Salvador Espriu i diré:

«Recorda't de nosaltres
per sempre allunyats de la llum de la
barca, privats dels camins, del mar i
de les ales.»

Sala Balaguer

